

டார்விஷ் மஹ்மூட் மன்னிப்புக் கோராதே!

என். யதார்த்தன்

சமகால மாபெரும் அரபுக் கவிஞர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் டார்விஷ் மஹ்மூட் பாலஸ்தீனர்களின் போற்றுதற்குரிய கவி. பல இலட்சக்கணக்கான அராபியர்களுக்கு இவர் ஒரு வாழும் காவியம். 'மன்னிப்புக் கோராதே' என்னும் அவருடைய கவிதைத் தொகுதியின் பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு அண்மையில் வெளிவந்ததையொட்டி 2006ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 6ம் திகதி பாரிஸில் நடைபெற்ற சந்திப்பொன்றின்போது பத்திரிகையாளரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்.

பாலஸ்தீனத்தின் வடக்கே 1941ம் ஆண்டு பிறந்த இவர் தனது ஆறு வயதிலேயே தலைமறைவு வாழ்க்கையை அறிந்தவர். ஆனால் இவருடைய குடும்பம் 1950இல் மீண்டும் பாலஸ்தீனத்துக்குத் திரும்புகிறது. அங்கே இவருடைய எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கையினால் இவர் பல தடவைகள் சிறையில் அடைக்கப் படுகின்றார். எழுபதுகளில் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு முடிவு செய்கின்றார். அவருடைய கவிதைகள் எல்லாமே ஏதோ ஒரு வகையில் பாலஸ்தீனத்துக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டவைதான் -

அதன் மொழிக்கோ, கலாச்சாரத்துக்கோ இன்னும் அதன் ரணங்களுக்கோ.

டார்விஷ் மஹ்மூட் பிரசித்தமும் புலமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு கவிஞர்.

இடைவிடாத புதுப்பித்தல்களுடனும் அதியுயர் மதிநுட்பத்துடனும் இவர் தனது மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றார். இவர் நிகழ்த்தும் கவிதை வாசிப்புக்களை கேட்டு அனுபவிக்கும்போது இந்த வல்லமையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவருடன் இணைந்து அவருடைய கவிதைகளில் மூழ்கி எழுவதற்கு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஒன்றுகூடுவார்கள். உண்மையிலேயே அது ஒரு அற்புதமான அனுபவம்.

இவருடைய கவிதைகள் எப்போதுமே தனது நாட்டை நோக்கியே பேசுகின்றன. ஆனால் அவருடைய புதிய கவிதைத் தொகுப்பில் அவர் உறுதிப்படுத்துவதுபோல் வேற்றுலகுகளை நோக்கிய தனது பார்வைகளை அகலித்துக் கொள்பவரும்தான்.

உங்களுடைய புதிய கவிதைத் தொகுப்பான “மன்னிப்புக் கோராதே”இல் கவிதையின் வடிவத்துடன், மீண்டும் ஒரு முறை, மிகப் பெரிய முக்கியத்துவமான உறவு கொண்டிருக்கிறீர்கள். புதிய வடிவத்தை வாசிப்புக்கு தந்திருக்கிறீர்கள். இது ஏன்?

கவிஞர் என்பவர் எப்போதும் ஒரேவிதமான நடையையோ அல்லது ஒரேவிதமான வடிவத்தையோ பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கக் கூடாது. வெவ்வேறு விதமாக என்றாலும் கூட, மீண்டும் மீண்டும் கூறியவை கூறல் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்.

நான் இந்த விடயத்தில் மிகவும் தீவிரமாக இருக்கின்றேன் - அதாவது கூறியது கூறலைத் தவிர்த்தல். மற்றும் என் கவிதைகளுக்குள் - என் சொற்கள், என் மொழி என்பவற்றை - தொடர்ந்து புதுப்பித்தல் என்ப வற்றில். இதுதான் ஒரு காரணத்தை, ஒரு மதிப்பீட்டை எழுத்துக்கும் எழுதுவதற்கான பாதையிலே பயணிப்பதற்கும் வழங்குகின்றது. வாழ்க்கை என்பது வளமானது. மிகவும் வளமானது. அது தன்னை அசலான முறையில் நோக்கும்படியும், தன்னைக் கற்கும்படியும் எப்பொழுதும் எங்களைத் தூண்டுகிறது. ஒவ்வொரு புதிய நாளும் பல விடயங்களைப் பற்றி புதிதாகப் புரிந்து கொள்வதற்கான, எங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்கள்பற்றிய புதிய பிரதிபலிப்புகளைக் காண்பதற்கான, நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடையாளங்களின்மீதான புதிய உணர்வுகளை அர்த்தங்களைக் கொள்வதற்கான ஒரு புதிய நாளாகும்.

எனவே ஒவ்வொரு கவிஞரும், ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் தன்னுடைய எழுத்தை ஒரே விதமான வடிவத்துக்குள் கெட்டிப்படுத்தவோ உறையச் செய்யவோ கூடாது. ஒரு எழுத்தாளரின் முதலாவது நூல் எப்போதும் அவருடைய மிகமோசமான நூலாக இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் - அப்படி இருந்தால் மட்டும் தான், இந்தத் தோல்வியில் அல்லது தோல்விகளில் இருந்து புறப்படும்போது முன்னேறுதலும் கண்டு பிடித்தலும் கூறியது கூறாதிருத்தல் என்பவற்றிற்கான தேடலும் திறமையும் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

“கவிதை அனுபவங்கள்” காணல் என்பது உங்களுக்கு ஒரு அர்த்தத்தைத் தருகின்ற தொன்றாக இருக்கின்றதா? இந்தப் பாதையில் தொடர்ந்த புதுப்பித்தல்கள் தேவையானவையா?

இது ஒரு உயிரியலாளரின் அனுபவங்கள் அல்ல. ஒரு ஓவியரின் கோட்டுச் சித்திரங்களோ அல்லது நீர்வண்ணச் சித்திரங்களோகூட அல்ல.

உண்மையில் நான் காத்திருப்பேன்... காத்திருத்தல்... காத்திருப்பு. நான் எதைச் சொல்லவேண்டும், எதை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை எனக்குள் கண்டுபிடிக்கும்வரை நான் காத்திருப்பேன்.

இந்த வெளிப்பாட்டுக்கு நான் என்ன வடிவம் கொடுக்கப் போகிறேன் என்பதுபற்றி அந்த நேரத்தில் நான் நிறையவே சிந்திப்பேன். அக்கவிதை வடிவமானது இயல்பானதாகவும் எதார்த்தமானதாகவும் வாசகருக்கு

இருக்கவேண்டும். அத்துடன் இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான என் முயற்சிக்கும் தேடலுக்கும் அது துரோகம் விளைவிக்காத மாதிரி வடிவமாகவும் இருக்கவேண்டும். மிகவும் நுட்பத்துடனும் அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதன் வடிவமும் பாங்கும் மிகவும் எழுந்தமானதாக, மிகவும் இயல்பாக இருப்பதாக நம்பக்கூடியதுபோல் அமைந்திருக்க வேண்டும். நான் நிறைய நிறையக் கவிதைகள் எழுதுவேன். நான், இந்த நீங்கள் சொல்லும் ‘கவிதை அனுபவங்கள்’ காண்பது அவற்றுடன்தான். ஆனால், நிச்சயமாக அவைகள் எல்லாவற்றையும் பிரசுரிப்பதில்லை. நான் எழுதுபவைகளில் அநேகமானவற்றைக் கிழித்து விடுவேன்.

“மன்னிப்புக் கோராதே”இல் பல இடங்களில் “நான் யார்?” என்னும் கேள்வி மீண்டும் வருகின்றது. நீங்கள் உங்களைக் கண்டுகொள்வதற்கு நம்பிக்கை தரும் ஒரு ஊடகமாக கவிதை இருக்கின்றதா?

கவிதை என்பது எனக்குள்ளே இருக்கும் ‘எனது’ - அதன் சந்தேகங்களையும் விசாரிப்புகளையும் வெளிப்படுத்துதல் மட்டுமாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த எனக்குள்ளிருக்கும் ‘எனது’ பல எதார்த்தங்களினதும் பல அர்த்தங்களினதும் கூட்டுக் கலவை. அவை எல்லாவற்றுடனும் பேசுவதும் அவற்றைக் கண்டுபிடிப்பதும் என்பது அவ்வளவு இலகுவான விடயம் அல்ல. இது எல்லோருக்கும் வாய்க்கப்பெற்றதல்ல.

கவிதை என்பது இந்தத் தீர்க்கமான சட்டகத்திற்குள், இந்த ‘எனது’இன் சலிப்பற்றுகளைப்பற்ற தேடல் - அது உள்ளிருப்பது மட்டுமேயானதல்ல, வெளியேயுள்ளதும் சேர்ந்ததுதான். என்னுள்ளிருக்கும் ‘நான்’ தனக்குள் கொண்டிருக்கும் எழுத்துலக முன்னோடிகளின் குரலை குரல்களை எழுதுகின்றது.

வெற்றுத்தாளர் மீது ஒவ்வொருமுறையும் கவிதை எழுத முனைகையில், அதை நான் எதிர்கொள்ளும் போது/சந்திக்கும்போது, அது அப்படியே உண்மையிலேயே வெற்றுத்தாளாக இருப்பதில்லை. நான் எவ்வளவு முயலினும் அது எனக்குள் நான் கொண்டிருக்கும் ஏனைய புதியதோ, பழையதோ கவிஞர்களின் தாக்கங்களால் நிறைந்திருக்கும்.

நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் எனக்குள்ளிருக்கும் ‘நான்’, ஏனையவற்றுடன் பேச முடிந்த தொடர்புகளால்தான் வெளிப்பட முடியும். அதாவது பெண்கள், ஆண்கள், அந்நியர், பழக்கமானவர், தொலைவிருப்பவர், காணமுடியாதவர்.... என்று இப்படி இவர்களில் எவரோ ஒருவருடைய குரல்களும் என்னுள்ளே இருக்கும் ‘என்’ உடன் உறவுகொண்டு பின் வெளிப்படுதல் - என்னுடைய கவித்துவ அடையாளம் பன்முகப்பட்டது. அதனுடைய அத்தாட்சிகள், அதன் குரல்கள், அதன் பற்றுதல்கள் எல்லாமே அதில் பங்கு வகிக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் எனக்குத் தெரியாது...

உங்கள் கவிதைகளுக்கூரிய மொழி தனியே அரபுமொழியாக மட்டும்தான் இருக்கிறதா?

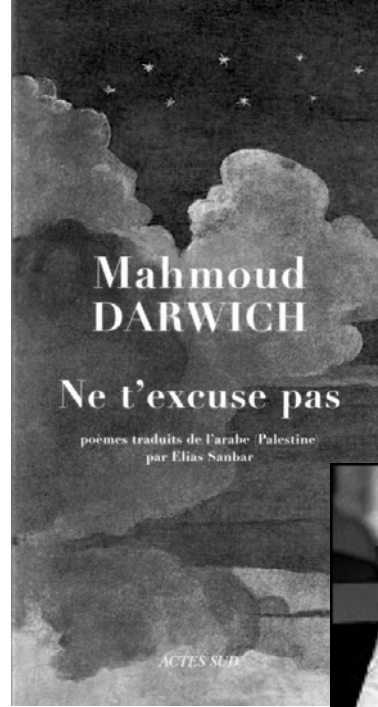
அரபு எனது தாய்மொழி. அதில் மட்டுமே நான் கனவு காண்கிறேன், எழுதுகிறேன். ஆனால் என்னுடைய கவிதைகளையும் கவித்துவத்தையும் ஊட்டமாக்குவதற்கு அரபுமொழியை மட்டுமே நான் கொண்டாடுவதில்லை. நான் வேற்று மொழிகளில் வாசிக்கின்றேன். அவற்றில் இருந்து/ அவற்றை என்னுடைய கவிதை மொழிக்கு வளம் சேர்க்கவும், வேறுபாடுகளைக் காட்டுவதற்கும், வேறு உலகுகளைத் தரிசிப்பதற்கான பாதைகளைக் காண்பதற்கும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். இந்த இடத்தில் ஒரு தத்துவஞானி கூறியது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அவர் சொன்னார்: ஒரு மொழியின் தகைமையும் வசீகரமும் எப்போது எங்களைத் தொடுகின்றதென்றால் அல்லது ஈர்க்கின்றதென்றால், அது இன்னொரு மொழியில் இருந்து அதனுடைய கட்டமைப்புகள், விம்பங்கள் மற்றும் அபூர்வங்களை எமக்குத் தருகின்றது என்பதனை உணர்த்தி நிற்கும்போது... ஒரு மொழி தனது எல்லைகளைக் கடந்து சென்று தன்னைச் செழுமைப்படுத்தும் போது தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது.

இங்கு இது கவிதைக்கான குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகின்றது. மொழிக்கும் வார்த்தைகளிற்கும் புத்துயிர் கொடுப்பதும் செழுமைப்படுத்துவதும் அவற்றை மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்கின்றன. நான் வேறு கவிஞர்களிடம் இருந்து நிறையக் கற்றுக்கொள்கிறேன். நவீன அரபுக் கவிதைகள் என்பன, மேற்கத்தைய, முக்கியமாக ஐரோப்பிய, தாக்கமற்று/ பாதிப்பற்று இல்லையென்றதான் நான் உணர்கிறேன். உதாரணத்திற்கு, மொழியைச் சிக்கனமாகப் பாவிப்பது எப்படி, உபரியாக உருவகங்களைக் கையாளாதிருப்பது எப்படி என்பவற்றை நான் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் என்னுடைய கவிதைகளில், முக்கியமாக, அலம்பலைத் தவிர்ப்பதற்கு கற்றுக்கொண்டேன்.

உங்களுடைய கவிதைப் பணியின் வெவ்வேறு படிநிலைகளில் 'மறதி' என்பதன் பங்கு என்ன?

எங்களுடைய முன்னோர்கள் ஒரு இளைஞனிடத்தில் கவிதையாற்றுவதற்கான முனைப்பிற்குரிய திறமையுள்ளதைக் கண்டுபிடித்ததும் அவனை உடனே ஒரு குருவிடம் அனுப்பிவிடுவார்கள். அவர் தன்னுடைய கற்பித்தல்முறையின்படி ஆயிரம் கவிதைகளை ஒரு வருடத்திற்குள் மனப்பாடம் செய்யும்படி சொல்லுவார். அந்தச் சீடன் மீண்டும் தன் குருவைப் பார்க்க வரும் போது அவற்றை மனப்பாடம் செய்த பெருமையுடன் அவரிடம் போவான். அப்போது அந்தக் குரு என்ன செய்வார் என்றால், அவர் மனப்பாடமாக்கி வைத்திருக்கும் அத்தனை கவிதைகளையும் மறந்துவிடும்படி சொல்லுவார் - அதாவது அந்தக் கவிதைகளின் சுவடுகளை அழிக்கும்படி (ஒரு வகையில் ஞாபகத்தை) முற்றாக அழிக்கும்படி. இந்த அறிவுரை எனக்கு இன்றைக்கும் பயன்படுகின்றது.

தன்னுடைய ஞாபகத்தை நிரப்புதலும் வெறுமையாக்குதலும் ஒரு கவிஞருக்கு மிகவும் தேவை என்பதற்கும் அப்பால் ஒரு பயிற்சியாகும். இது ஒரு கவிஞருக்கு, தன்னுடைய அசலான தன்மையையும் உண்மை

யான இடத்தையும் கண்டடைவதற்கான ஒரு பயிற்சியுமாகும். நிச்சயமாக எங்களால் எல்லாவற்றையும் மறக்க முடியாது. எங்களை அறியாமலே சுவடுகள் படிந்திருக்கும். அவை எப்படி இருப்பினும் எங்களுடைய கவிதையில் வந்து விழுந்துவிடும். ஏனையவர்களுடைய எழுத்துக்களின் பாதிப்பு எங்களிற்குள்ளே ஒரு பகுதியாக எப்படியும் இருக்கும். இதனைப் பழைய விமர்சகர்கள் 'இலக்கியத்திருட்டு' என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இத் திருட்டுக் குற்றத்தில் ஒரு கவிஞர் எப்போதும் நிரபராதி என்பது தெளிவு.

உங்கள் "மன்னிப்புக் கோராதே" இல் அழ்தமாம், சலிம் பரக்கர், யனிஸ் ரிட்சோஸ், பாப்லோ நெருடா.... போன்ற கவிஞர்களின் பிரசன்னம் இருக்கின்றதே?

உங்கள் கவிதைகள் மென்னுணர்வுக் காப்பியத்திற்குள் அடங்குகின்றனவா? உங்களுடைய படைப்புகளில் சுயத்தின் பாதிப்பு எவ்வளவு இருக்கின்றது?

எல்லாக் கவிதைகளுமே ஒரு வகையில் சுயம்பற்றிப் பேசுவதைதான். அது உண்மை. தனக்கு வெளியே நின்று ஒருவர் எழுதமுடியாது. வெளியுலகம் எங்களுக்குள் பிரவேசிக்கின்றது. அதில் இருந்து பின்பு பிறக்கும் இந்த 'உள்' எல்லை இருந்துதான் நாங்கள் எழுதுகின்றோம்.

அதாவது வெளியுலகு எங்கள் 'உள்' எல்லை செலுத்தும் பாதிப்பில் இருந்து பிறப்பது.